

SIHKER

„Tulin linnast. Lumesadu.
Tööd ei leidnud kusagilt.
Lumesadu. Jalad väsind.
Läbi, läbi näljane.“ –Juhan Liiv

Teise perioodi lõpusirgel tunneb nii mõnigi meist hommikul kooli või õhtul koju jõudes samamoodi, kui rändaja Juhan Liivi luuletuses. Suu-silmad lund täis, jalad väsinud, näljane. Õnneks on valmis saanud uus Sihker, mida lugedes end hea koolis radiaatori ääres soojendada oleks, kui need radiaatorid veidi kuumemad oleks... See selleks.

Õhkkond nii koolis kui linnas on soe ja jõulune, ehkki tegelikult on igal pool külm. Mandariinide vastu allergilised inimesed on vähemalt korra ahastusse sattunud ja nõrgema immuunsussüsteemiga seltskond põeb kodus kõikvõimalikke viirusi. Samuti on tohutute küttearvete tõttu suurem osa jõuluboonusest juba otsas. Oh, milline imeline aeg! Sihkris räägime lähemalt, kuidas kuu lõpuks alles jäänud rahaga kõigile võrdselt ebaseeldivad kingitused teha või millised üllatused meie õpetajatele sobiksid. Peale jõulude arutleme ka raamatute, muusika ja valikulise viisakuse üle. Jõulupeost olete midagi kuulnud? Ei? Siis oleks aeg see info ka lehest üles otsida.

Häid jõule ja veel paremat põrumist arvestustenädalal!

Marike

TOIMETUS

Toimetajad: Isabel Laiapea, Marion Kukk, Salome Lole Dominguez Ortiz, Merle Vetemäe, Marike Peedosaar, Kelli Riim, Auri K

Küljendaja: Kelli Riim

Täname: Sten Zaitsev, Ristin Kaseorg, Liina Reinup, 11.a, Tähe Leen Metsoja

Kaanepilt: Kristin Rebane

VAIKSE MUUSIKA ÕHTU

MARIKE PEEDOSAAR

23. novembril nägime auditooriumisse astudes pikki pingiridu, puuriita ja kaunistatud lava. Sedasorti hubase õhkkonna lõi õpilasesindus sinna sel samal päeval, et valmistuda ette Vaikse muusika õhtuks. Üritusel esines 18 kooli endist ja praegust õpilast, kes vaatamata väikestele apsakatele tublisti toime tulid. Selle aasta kontsert oli aga eriline, sest esmakordselt mängiti laval torupilli, esitati rahvamuusikat ja instrumentaalpalu, kasutati looperit ning lauldi portugali ja korea keeles. Eks noorte loovus ole piiritu...

Meeldejäävaimad esitused on kindlasti seotud eeltoodud „esimestega“. Publiku lõi pahviks Kelli, kes kasutades vaid looper-pedaali (pedaal, mis paneb kordama eelnevalt sisse lauldud/mängitud meloodia/rütmi) ja oma häält esitas Ed Sheerani loo „Wayfaring stranger“. Samuti omapärane oli vilistlase Susanna Viktoria rahvalaulu „Ma istsin õues ukse ias“ ettekanne, kus kõlas torupillisoolo. Mainimata ei tasu jätta noormeest, kes näitas, kui hingeliselt saab esitada muusikat ilma sõnadeta. Sten mängis klaveril Ott Leplandi „Kodu“ ja Birdy „Find me“. Esimest korda kuulsime Vaikse muusika õhtul korea keelt Mialt, kes laulis BTSi lugu „Butterfly“ ning portugalikeelse lõigu kandis Marike ette Pery Ribeiro laulus „Girl from Ipanema“. Märkimisväärsed olid ka Karita ja Brett Lee ning Hele-Mai, kes oma imelise hääle ja esitusega tõesti publiku südamesse jõudsid.

Rõõmustada võivad ka need, kes sel aastal piletist ilma jäid, sest esitused on järelevaadatavad Jaan Poska Gümnaasiumi õpilasesinduse YouTube'i kanalil.

Suur aitäh kõigile esinejatele ja kuulajatele. Loodetavasti kohtume järgmistel Vaikse muusika õhtutel ikka uuesti, et jagada seda, mida sõnadesse panna ei saa – muusikat.

MEEDIA LAAGER

KELLI RIIM

Rohkem kui kuu aega tagasi, 3.-5. novembril toimus järjekordne Koolimeedia laager. Nagu nimigi vihjab, tulevad koolinoored üle Eesti üheks nädalavahetuseks kokku ja tegelevad meediaga. Koolimeedia laagreid on kahte tüüpi: lehelaager ja multimeedia laager. Seekordne laager oli lehelaager, mis tähendas, et kahe ja poole päeva jooksul tuli kokku panna üks ajaleht. Traditsiooniliselt pannakse ajalehele nimeks midagi, mis seostub asukohaga, kus laager toimub, ning kuna laager toimus Elvas, saigi lehe nimeks Elvangeelium.

Võhikule võib tunduda, et mis see koolimeedia laager ikka ära ei ole. Esmapilgul näib see nagu lihtsalt üks lõbus nädalavahetus hulgale nohikutele, kes kohe kuidagi ei suuda ennast koolist eemal hoida. Tegelikult ei ole asi absoluutselt nii – laagrites ei käi ainult kuivikud, vaid seltskond on tohutult kirju. On neid, kes pole elu sees meedia telgitagustega kokku puutunud ja ka neid, kes on laagris käinud rohkem kui mõni juhendaja. Laagri tegevus koosneb peamiselt kahest osast: lugude kirjutamine ja loengute kuu-

lamine. Sellel korral käis külas näiteks Eesti Päevalehe ajakirjanik Liisa Tagel. Loengute kõrval valmisid ka mitmed huvitavad lood, näiteks sai lõplikult selgeks, kas ananass käib pitsa peale, milline auto on elvakate hulgas armastatuim ja kuidas kohvi joomine võib sportlikuks harrastuseks muutuda. Laagrist ei puudunud ka isetegevusõhtu ja toredad meened. Koolimeedia laager on ka üks põhjuseid, miks peale Poska Sõnumite “surma” Sihker sündis. Laager andis meie ettevõtmisele tugeva tõuke ja tekitas tahte ise midagi lähedat ära teha.

LAN PARTY TULEB TAAS!

Meie koolis toimub juba teist aastat LAN party, kus kohtuvad mänguhuvilised, et erinevate auhindade eest võistelda CS:GOs ja League of Legendsis. Võistkonnad tuleb ette registreerida ning liikmete seas peab olema vähemalt kaks JPG õpilast, vilistlast või õpetajat. Lisaks põhimängudele võtab aset ka FIFA turniir, mida toetab Playstation Eesti.

Sel aastal toimub **12. jaanuaril 2018** – registreerida tuleb kähku, kuna kehti põhimõte “kes ees, see mees”. Auhinnad on uhked ja suured, seega, mänguhuvilised, osalege!

LIINA REINUP

MARION KUKK

Õpetaja Liina Reinup on üks väheseid õpetajaid, kelle käe all kõik praegused ning endised Poska tüdrukud on õppinud. Kõigile on teada, et õpetaja armastab sporti üle kõige ning soovib seda sisse süstida ka noorukitesse, kujundades nii mõnestki tulevikus sportlase. Ent milline on õpetaja enda teekond sportlasena ning milline on tema suhtumine tänapäeva noorte sportlikkusesse?

Õpetaja spordihuvi algas varakult – juba algkoolis mängis ta poistega pärast koolitükkide tegemist oma kodu kõrval Miina Härma gümnaasiumi hoovis rahvastepalli, kuni pimeduse tõttu palli enam õhus ei näinudki. Loomulikult ei puudunud õpetaja lapsepõlvest ka peitusemäng trihvaa. Talvel käis õpetaja Reinup oma sõpradega MHG uisuväljal jäällüglemas, tehes ise ka uisutamiskavasid, mida hiljem üksteisele näidatud sai. Kuna tol ajal oli Nõukogude Liidu iluuisutajad maailmaparemikus, näidati tohult palju tiitlivõistlusi ning Reinup ja tema sõbrad olid sellest väga inspireeritud.

Sportlaseks kujunemisel mängis õpetaja Reinupi elus suurt rolli neljandas klassis kehalise tundi külla tulnud korvpallitreener, kes tüdrukuid usinasti trenni kutsus. Nõnda leidiski pedagoog endale armsa spordiala, millega ta tegeles 37 aastat kuni selle sügiseni, mil õpetaja pidi seljaprobleemide tõttu korvpallitreeningud lõpetama. Mõistagi ei tulnud see otsus sugugi kergelt, kuna õpetajale on korvpall äärmiselt südamelehedane. Siiski ei ole õpetajanna oma meelispordialast täielikult eemaldunud – ta tegutseb juba 24. aastat lauakohtunikuna. See muidugi ei tähenda, et Liina Reinup sporditegemise kõrvale oleks heitnud. Kaks aastat tagasi avastas ta üht uurimistööd juhendades enese jaoks jooga. Teda hakkas huvitama, mida see endast kujutab ning sel põhjusel alustaski ta treeningutega. Lisaks kõigele eelmainitule käib õpetaja ka sellest sügisest Masingu basseinis 2-3 korda nädalas ujumas, tegeledes sellega, mis seljale hea.

Õpetaja Reinup armastab palju spordialasid, eelkõige pallimänge. Talle meeldib meeskonnatöö ning see vahetu emotsionaalne hetk, mis on sportmängudes. Tema üks meelistegevusi on vaadata võistlusi, kus

eestlased osalevad. Õpetaja meenutab: „Aastaid tagasi, kui eesti murdmaasuusatajad olid „suured tegijad“ tiitlivõistlustel, siis mäletan, kuidas eelmises koolis (Reinikus) toodi telekas koridori ja väikesesse saali, et koolipere saaks eestlaste medalisõidule keset koolipäeva kaasa elada.“ Praegu vaatab õpetaja suure huviga erinevate spordialade tiitlivõistlusi just seetõttu, et spordikommentaatoritel on abiks oma ala spetsialistid ning nõnda on huvitav jälgida ja harida end erinevate spordialadest.

Sport ei ole õpetaja Reinupile kaasa toonud ainult terve vaimu ja füüsilise, vaid ka võimaluse palju reisida. Ta kuulus Eesti noorte koondisesse korvpallis ning nad võtsid osa üleliidulistest meistrivõistlustest ning ka mitmest turniirist NSVL riikides. Veel on õpetaja tänu spordiarmastusele saanud käia 2004. aastal Ateenas noorteürituse saatjaõpetajana. Samal ajal olid linnas ka suveolümpiamängud – nõnda täitus üks spordiinimese unistusi, näha olümpiamänge kohapeal. Tal on olnud võimalus reisida ka veel kaugemale: „2009. aasta sügisel osalesin ning saavutasin hõbedase autasu Sydneys veteranide maailmamängudel. Neid mängu nimetatakse “veteranide olümpiamängudeks”, sest need toimuvad nelja aasta tagant. Ääretult põnev reisikogemus avastamiseks kil-lukest Austraaliat ning kuna olime juba nii kaugel, siis otsustasime nädalakese peatuda ka Uus-Meremaal.”

Olles juba pea 26 aastat kooliõpetaja, meeldib õpetajaamet Liina Reinupile väga – talle on Poska tänu suurepärase õpetajatele ning õpilastele sümpaatne. „Õpetajatöö on nii mitmekülgne, ükski päev ei ole korduv.“ lisab Reinup. Õpetaja nendib, et on tänulik oma keskkooli kehalise kasvatuse õpetajale, kes teda 30 aastat tagasi ülikooli kehakultuuriteaduskonda õppima suunas.

Meie kooli õpilased suhtuvad suures osas sporti ja kehalise kasvatuse tundi positiivselt, ent õpetaja tõdeb, et on ka neid, kellele sport ja kehaline ei meeldi, kuid see ei peagi niiviisi olema. Siiski on palju tublised sportlasi, kes meie kooli edukalt võistlustel esinavad. Õpetaja Reinupi sõnul käib enamik tüdrukuid

tundides väga hästi, üldiselt ei puuduta kergekäeliselt ega „unustata“ spordiriideid koju. Reinup on äärmiselt mõistev õpetaja, kes leiab õpilasele, kes ei saa tundi mõjuval põhjusel osaleda, teise võimaluse ning laseb õpilastel tunnis individuaalset areneda ja ei aja mingisugust klassi keskmist taga. Samuti annab õpetaja õppuritele nii palju võimalusi – kehalise tundi võib alati minna, kui õpilasel endal pole tundi, kuid õp Reinupil enesel on. 11.-12. klassidel (sügis/kevad) on võimalus osaluskord kirja saada ka tunniväliselt. Ta kutsub: „Tule ainult ja teguts!“

Õpetaja Reinup laseb kõikidel oma piirides tegutseda, et end kehaliselt arendada. Ka õpilastele, kel on arsti poolt lubatud vaid teatud tegevused, leiab õpetaja võimaluse tunnis osaleda. Ta sõnab: „Kui arst ei ole ära keelanud kõndimist, siis spordiriided selga ja tegutsema, vastavalt tervislikule seisundile.“

Õpetaja ise on väga nõudlik, eelkõige enda suhtes ning seejärel ka õpilastega. „Meil on reeglid ja kokkulepped, mille järgi me toimetame,“ lisab ta. Reinupil on hea meel, et meil on koolis suurepäraseid sportlasi, kes on oma valitud erialal Eesti koondislased ning arvab, et see on tore, et meie kool soosib õpingute kõrval spordiga tõsisemalt tegelemist. Eriti hea meel on kehalise kasvatusõpetajal selle üle, et

õpilased tahavad koolidevahelistel võistlustel Poskat esindada.

Ajakirjanduses on olnud aruteluks kehaline kasvatus ja normatiivid, tundide arvu suurendamine, pesemine pärast tundi, pesemine enne/pärast basseiniminekut, kehalise kasvatusõpetuse ümbernimetamine „liikumisõpetuseks“. Õpetaja vastab eelmainitule: „Julgen öelda, et tegelen viimased viis aastat „liikumisõpetusega“ oma tundides, kus on esmatähtis õpilase individuaalne areng. Pesemisprobleemiga tegelen aga tunnist tundi, hetkel on meil basseinitunnid ning meeldetuletused on igatunnised. Kusjuures „ilusaks tegemise aeg“ pärast kehalise tundi on olemas. Tundide arvu suurendamismõttega olen nõus. Üks tund nädalas on ikka imevähe. Me võime muuta õppeaine nimetust, aga sisuliselt oleneb ikka kõik inimestest – õpetajast ja õpilastest.“

Õpetaja Reinup soovib meie kooli õpilastele edasi anda mõtte: „Terves kehas terve vaim“. „Liikumine ja liigutamine on üliolulised iga päev. Tervis on väga hinnaline, sellest saame alles siis aru, kui apteegis ravimeid ostame.“ Lisaks soovib õpetaja, et iga poskalanlane leiaks oma rütmi – kehalise tunnis, terviserajal, spordiklubis või spordiüritustel.

KUIDAS TOIMIVAD LAULUD?

STEN ZAITSEV

Paljud kõige populaarsemad jõululaulud – “Jingle bell rock”, “Rockin’ around the christmas tree”, “Valged jõulud” – needsamad, mida esimestest eluaastatest jõululaua taga kuulanud oleme, mille sõnad on juba iga-aastasest “Üksinda kodus” maratonist peas, on kirjutatud 40ndatel, 50ndatel ja 60ndatel aastatel. Neid laule eristavad praegusest popmuusikast, poppjõulumuusikast kaks laia kategooriat – instrumendikasutus ja ülesehitus.

Kuna enne 1958. aastat arvutimuusikastuudioid ei olnud, mängivad neis lauludes saadet enamasti akustilised instrumendid. Kasutati pille, mida tänapäeval ei teatagi – kellamängu asendasid praegu harvamängitavad glockenspielist pehmema ja mahedama kõlaga pigem pianiino-laadsed celestid. Nende kõla on kõik kuulnud Pjotr Tšaikovski “Pähklipurejas”, kusjuures nimi otsetõlkes tähendab taevalikkust. Ilmselgelt kasutati kuljuseid, kõlapulki, hi-hat-mustreid nii lahtiste kui kinnistel taldrikutel ning vähem basstrummi ja -kitarri.

Tuntuimaid 40-60ndate jõululaule iseloomustab akordijärgnevus – mingi helistiku akordide jada

– II(ii) V I, kus suured Rooma numbrid tähistavad mažoorakorde ja väiksed minoorakorde. Näiteks helistikus F-duur on I-F, ii-gm, iii-am, IV-B (standardmärkides Bb), V-C, iv-dm, VII°-Edim. Selles, nagu kõikides kadentsides, on I “koduakord”, ii ja V aga teekond sinna. Neil seisma jäädes ei tunne hubasust ja mugavat kodutunnet. Ja nagu kõik muudel kunstivormidel, on muusikalgi oma mood. Kui kuulata poplugusid ja jõululaule, mis on selle sajandi algusest kirjutatud, on väga harva kuulda ii V I järgnevust. Poplood kasutavad kõige rohkem helistiku toonikat (I), dominant (V), subdominant (IV) ja kuuendat astet, kuid ainult sellistes vormides, nagu nad antud helistikus on. See tähendab, et ei kasutata nt Picardy kolmandat – helistiku minoorse vormis akordi kolmanda noodi kõrgendamist selle mažoorseks muutmiseks – mis annaks lauludele rohkem maitset. ii V I kasutati kuulsaimate jõululaulude kirjutamisel, nüüdseks on selle populaarsus vaibunud ning asendatud voolavamate dominant- ja subdominantpöörete ja debüüsilike kvardi-kvindi kooskõladega.

“Jingle bell rock” helistikus D.	■ “Rockin’ around the Christmas tree” helistikus G	■ “Valged jõulud” helistikus G
Selles laulus mängitakse ii ja V akordidega pikemalt, et tõsta ootusärevust ja muuta teekond koju pikemaks ja huvitavamaks.	■ C (IV) Bm (iii)	■ G (I) Am (ii) D (V)
D(I) Dmaj7(I) D6(I) D(I)	■ You will get a sentimental feeling when you hear	■ Taas sajab valget lund väljas
Jingle bell, jingle bell, jingle bell rock	■ Em (vi) A	■ C (IV) Am (ii) G (I)
Em (ii) A7(V)	■ (II) D (V)	■ D (V) G (I) G7 (I)
Jingle bells chime in jingle bell time	■ Voices singing let’s be jolly, deck the halls with boughs of holly	■ Kumab küünlavalgus
Em (ii) A7(V) Em (ii) A7(V)	■ G (I) D	■ C (IV) Am (ii)
Dancing and prancing in Jingle Bell Square	■ (V)	■ ja rõõmu algus
Em (ii) A (V) D (I)	■ Rocking around the Christmas tree, have a happy holiday	■ G (I) Em (vi) Am (ii)
In the frosty air	■ D (V) G (I)	■ D (V) D7 (V)
	■ Everyone dancing merrily in the new old-fashioned way	■ saab peagi lauluks laste suul.

Muidugi on veel palju akordijärgnevusi, instrumendikasutusi ja muud, mis panevad laulu jõululaululikult kõlama. Üheski muusikažanris loo kirjutamiseks ei ole valemeid ega reegleid, aga on kindlad

akordijadad, akordikvaliteedid ja instrumendid, mida mees pidades on lihtsam luua teosele loodetud miljöö ja kõla.

VALIKULINE

KELLI RIIM

VIISAKUS

“*“Parem viisakas olla,” ütles vanaeit ja viipas kuradile tervituseks.*”

Te olete tuntud ja tunnustatud inimene. Teid kut-
sutakse kooli loengut pidama. Te mõtlete: “Oh, nii
vahva, et minu tegemisi tähele pannakse, hinnata-
kse ja minust huvitatakse!” Te lähete suure õhinaga
esinema. Te teete ettevalmistusi: panete kokku pika,
põhjaliku ja huvitava Powerpointi ning võtate kaasa
lendlehti, mida õpilastele jagada.

Kohale jõudes selgub, et mõned inimesed ei ole
loengust sugugi sama vaimustuses kui teie. Esireas
istuvad õpilased, keda ei koti teie ole-
masolu, teie isiksus, teie huvid, see
millest te räägite ega üleüldse et te au-
ditooriumi ees tõmblete. Nad ajavad
omavahel juttu ja üritavad teie jutust
leida midagi, mille üle nalja heita. Ko-
genud inimesena ei tee te sellest suurt
numbrit ja lähete loenguga edasi.

Tundub võimatu? Sugugi mitte. XII
noorte laulupeo üldjuhi ja Eesti Fil-
harmoonia Kammerkoori koormeisteri
Heli Jürgensoni loengus, mis toimus
Poska auditooriumis 14. novembril,
juhtus täpselt nii. Esineja ise oli kas
piisavalt tagasihoidlik või ebaviisaku-
sega harjunud ja lobisevat seltskonda
korrale kutsuma ei hakanud. Küll aga
tõstatati teema järgmises muusikatunnis: kas viisa-
kus on valikuline?

Maailmas on palju ütlushi, mis peaks justkui viisa-
kuse vajalikkust rõhutama. “Kuidas küla koerale,
nõnda koer külale.”, “Viisakus on tarkus, järelikult
on ebaviisakus rumalus.” ja ometi on viisakas ole-
mine mõne inimese jaoks tüütu kohustus ja mõttetu
ajaraisk.

Eelnimetatud eespingirahvas endal süüd ei näinud.
Üks nende põhiargument oli “Ma olen üdini aus oma
tegudes ja kui mulle miski ei meeldi, siis ma väljen-

dan seda ja kui see tähendab, et ma olen ebaviisakas,
siis nii on.”. Selles mõttekäigus on tegelikult isegi
mingi iva olemas ja seda ei tasu kohe maha mat-
ma hakata, kuid üdini aus olemine ei peaks kindlasti
tähendama seda, et inimesed, kes loengut kuulata
oleks tahtnud, ei saanud seda teha kellegi loba pä-
rast. Kas viisakas peabki olema ainult siis, kui sind
teema huvitab? Sellise arusaamaga elus kuigi kau-
gele ilmselt ei jõua. Lisaks ei ole selline käitumine

ebaviisakas ainult esineja
suhtes, vaid ka näiteks õpe-
taja suhtes, kes nägi vaeva,
kontakteerus inimesega ja
üleüldse kutsus kellegi esi-
nema. Ironilisel kombel on
loengutes lobisejateks tava-
liselt need, kes hädaldavad,
et tavatunnid on igavad ja
vaheldust oleks vaja. Kas
külalisloeng siis polegi kat-
se õppeainet huvitavamaks
teha?

On võimalik, et viisakus on
valikuline. Kui teema ei hu-
vita, siis loe raamatut, ole
telefonis, tegele oma asja-

dega. Aga palun istu viimasesse pinki, kust sa esi-
nejale vähem silma torkad ja teisi kuulajaid nii palju
ei häiri. Selline käitumine on sama loogiline kui see,
et teatris ei käida dressides ja botastes. Ja kui pole
antud võimalust tagapingis olla, võiks ju vähemalt
südametunnistus meelde tuletada, et auditooriumi
ees olev kõneleja on samamoodi inimene, nagu sina,
ega vääri seepärast ka vähem austust. Niisiis, arm-
sad koolikaaslased, oleme üksteise vastu head ning
lähtume ikka lasteaialoogikast “Ära tee teisele seda,
mida vastu saada ei taha.”, nii võidavad kõik.

KAS VIISAKAS PEABKI OLEMA AINULT SIIS, KUI SIND TEEMA HUVITAB?

RISTIN KASEORG

MARION KUKK

HUMANITAARIST REAALI

Ristin Kaseorg lõpetas Jaan Poska gümnaasiumi VI lennuga. Nüüd keerleb vilistlase elu aga pea 200 kilomeetrit eemal Tallinnas, kus ta õpib farmaatsiat ehk rohuteadust, olgugi et keskkoolis oli Ristin hoopiski õpetaja Roostiku humanitaarklassis.

Miks otsustasid pärast põhikooli just Poskasse õppima tulla?

Sisseastumiskatsed tegin nii Ülenurme gümnaasiumisse kui ka Poskasse. Esimene oli lihtsalt kodule lähedamal ja ma teadsin algusest peale, et Ülenurme jääb varuvariandiks. Poskasse tahtsin väga. Kooli atmosfäär oli sümpaatsem, olin kuulnud palju head ja ka seda ei ole mõtet salata, et isegi neli aastat tagasi oli Poska tugevama positsiooniga õppeasutus...

Milline on helgeim mälestus Poskast?

Neid mälestusi on nii palju! Mulle on Poska-ajad üldse jäänud meelde väga helgelt, sest kogu lennu peale oli palju toredaid inimesi ja kui tänavu mõne koolikaaslasega kohtume, siis on kombeks gümnaasiumiajast muljetada (isegi kui kolme aasta jooksul ei saanud kolme sõnagi räägitud).

Mälestuste asemel tulid meelde paljud lühikesed momendid, näiteks 11. klassis leidis keegi kuns-

tiajaloo õpikust pildi renessanssiaegsest maalist, millel kujutatud noormees oli täpne koopia minu pinginaabrist, lisaks veel lõputu trügimine söökla järjekorras (anassikana sai väga ruttu otsa) ja see, kuidas mind ja kahte paralleelklassi õpilast hakati 10. klassis kutsuma värviliseks trioks, sest meil olid kõigil erinevad erksat värvi juuksed.

Kes olid Sinu lemmikõpetajad? Miks?

Õpetaja Roostik, sest ta seisis alati meie eest ja kaitses meie klassi, ükskord pühendas õpetaja terve tunni klassile lihtsalt selleks, et õpilased saaksid vinguda kõige üle, mis oli õppesüsteemiga valesti või kui raske periood meil parasjagu oli. Muidugi meeldis mulle kirjandustundides raamatuid analüüsida ka.

Õpetaja Mällo, sest kuigi ta peab veel joonistamist harjutama, oskas ta väga hästi raskeid teemasid selgitada, lausa niimoodi, et vahel sai nalja. Me ei pidanud talle isegi ütleva, kui mõni teema terve klassi külmaks jättis, sest ta sai nägudest aru ja ütles: „Okei, las see teema jääb.”

Mida Sa Poskas käimisest õppisid?

Kõike vajalikku! Ega ilma asjata öelda, et äsja gümnaasiumi lõpeta-

nud on kõige targemad inimesed. Õppisin kirjutama, see on olulisim oskus, mille Poskast kaasa võtsin. Ma ei mõtle selle all ainuüksi sõnade ritta seadmist ja lihtsakoelist lausete moodustamist, vaid oskust argumenteerida, teksti siduda, kõige suvalisemal teemal kirjutada, ennast selgesti väljendada ja vajadusel ka luuletada.

Kas sul esines keskkoolis ka mingeid probleeme või raskusi? Miks? Kuidas nendega toime tulid?

Jah. Kõige raskem oli minu jaoks vene keel, sest mul ei olnud vajalikke baasteadmisi ja sattusin kõige karmima õpetaja rühma. Sain hakkama, sest kasutasin igasuguseid vahendeid: Google Translate'i, kõiki vene keelt rääkivaid tuttavaid, konsultatsioone. Kursuse lõppedes sain õpetajalt kõne, et minu hinne ei ole veel kindel ja ta pakkus mulle lisaülesannet hinde tõstmiseks. Kogu töö ja vaev oli seda väärt, ka õpetajal oli hea meel, sest ta nägi, kuidas ma pingutasin.

Millised emotsioonid valdasid Sind gümnaasiumi lõpetamisel?

Rõõm, kergendustunne, elevus. Samas oli natuke hirmuäratav ja kurb, sest tulevik rippus pea kohal nagu Damoklese mõök. Eeldasin, et pean nüüd, kui olen täiskasvanu

ja vilistlane, teadma, mida edasi teha, kuhu edasi minna ja kuidas erinevate asjadega toime tulla. Tegelikult asjad nii ei ole. Ma pidin endale ka selgeks tegema, et inimene reaalselt õpibki terve elu, alati on keegi, kellelt abi küsida ja kurvastada ei ole mõtet, sest tõelised sõbrad jäävad alles, kuigi igapäevaselt enam neid ei näe.

Kas olid juba Poska-aastatel kindel, millega pärast lõpetamist tegelema hakkad?

Kindlasti mitte. Selline asi ei saanud minu puhul kuidagi läbi minna, sest ma muutusin ja kasvasin nende kolme aasta jooksul hoopis teiste väärtustega inimeseks. 10. klassis nägin ennast edaspidi humanitaarteaduste või kunstiga tegelemas, sest mulle meeldis näidelda, joonistada ja lugeda. Algukses olin kinni kiilunud stereotüüpi, et mul ei ole isegi mõtet reaalteaduste poole piiluda, sest ma niikuinii ei saaks sellises valdkonnas hakkama. Reaalained on minu jaoks alati olnud keerulisemad. Hiljem sain aru, et ma pean ainult rohkem pingutama, et mõnest raskemast aineist või teemast jagu saada. Kohe kui olin endaga, nii tugevuste kui nõrkustega, leppinud, mõistsin, et ma isegi naudin selliseid aineid, sest need pakuvad mulle väljakutset.

Millega praegu tegeled? Kuidas sellega rahul oled?

Õpin, õpin ja veel kord õpin. Sattusin täiesti juhuslikult farmaatsia erialale. Eksisin Tallinnas enne sisseastumiskatseid ära ja hilinesin umbes 15 minutit. Kiirustasin hingeldades infolaua juurde ja küsisin, et kas mul on üldse mõtet minna, kui ma nii palju hilinesin.

Muhe vanem mees vastas mulle laua tagant, et ma ikka läheksin. Seejärel jooksin ruttu õigesse ruumi ja tegin oma testi ära. Ma ei olnud isegi õppinud. Kui uksest välja tulin, siis taipasin, et olin inimese kromosoomide arvu ka valesti vastanud ja kirusin ennast. Konkurents oli suur, aga sain kuidagi sisse. Nüüd õpin teisel kursusel ja tunnen, et tegin õige valiku, kuigi ma ei oleks paar aastat tagasi elu sees uskunud, et lähen midagi taolist edasi õppima.

Miks just selle eriala valisid?

Enne rääkisin, kuidas taipasin, et pean reaalainetega veidi rohkem pingutama. Keemia meeldis mulle alati, kuid see oli samuti üks raskemate killast. Otsustasin farmaatsiat minna õppima, kuna see on keemiaga tihedalt seotud ja ma lihtsalt tahtsin keemiat hästi osata. Keemia oskamine tundus mulle eneseületusena.

Milline on Sinu igapäevaelu võrreldes keskkooliaegse pe-

rioodiga?

Elan hoopis elukaaslasega Tallinas, mitte vanemate juures Tartus. Juba eraldi elamisega tulevad juurde igasugused "täiskasvanu" kohustused, mis varem tundusid enesestmõistetavad, aga kui sa käid poes ja ostad pesugeeli asemel hoopis pesuloputusvahendi, millest pole üldse kasugi, siis saab ainult ennast süüdistada. Kooli kõrvalt käin väikese koormusega apteegis tööl ka. Niisama istumist on vähe, alati on midagi teha.

Millised on JPG ja ülikooli suurimad erinevused?

Kõige suurem ja kurikuulsam erinevus on see, et loenguid saab ja võib üle lasta, aga see ei ole soovitatav. Õppejõud ei ole nii järjepidevad, vaid pigem ükskõiksemad kui gümnaasiumiõpetajad. Täheleb, et õppejõud ei viitsi ka vahel loengusse tulla. Mul oli hiljuti selline loeng, kus meil pidi kontrolltöö olema ja õppejõud hilines sinna tund aega. Peale 15 minutulist ootamist tuli õppetooli juhataja ja küsis, keda me ootame. Kui olime vastanud, küsis ta, kas me kirja ei

saanud. Õppejõud pidavat olema kirjutanud, et alustame hoopis hiljem. Pärast selgus, et kirja saatmine oli tal meelest läinud. Mis seal ikka. EKA õppejõud on veelgi vabameelsemad.

Korralduslik pool erineb seetõttu, et muutused tunniplaanis tekivad täiesti suvalistel hetkedel, kõik on väga kaootiline ja inimestega ei teki nii sügavaid sõprussuhteid nagu gümnaasiumis. Enamikul on välja kujunenud isiklik- ja sotsiaalelu, mis toimib uute tutvuste vastu nagu puhver, millest on keeruline läbi tungida. Tudengid ei ole ühest vanusegrupist ega sarnaste huvidega. Minu kogemus on see, et gümnaasiumist leidsin mitmed elu-aegsed sõbrad ja elukaaslase, aga ülikoolist tuttavad ja paar sõpra.

Kas ja kuidas on Poskas õppimine Sind inimesena kujundanud, kas sellest on kasu ka Sinu praeguses elus?

Poskas õppimine on mind kujundanud töökamaks, ambitsioonikamaks, koostööle avatumaks. Pealegi on Poskas õppimine väga hea

treening mälule. Praegu on need omadused väga kasulikud, lausa vajalikud õppimise seisukohalt, sest ma tahan omandada teadmisi ja saada häid tulemusi.

13. Mida soovid praeguste poskalastele öelda?

Kui keegi ütleb, et ülikool on lihtsam kui gümnaasium, siis ärge uskuge. Ülikool on veel raskem ja nõuab veel rohkem tahtejõudu. Planeerige aega hästi, mida varem kõik valmis saada, seda parem. Need sõnad tulevad inimeselt, kes jättis 156 lehekülje materjali õppimiseks endale aega kolm päeva.

Tehke asju hoolega ja kontrollige vähemalt kolm korda üle! Mõelge tuleviku peale, kuid ärge muretsege selle pärast, vaid elage üks päev korraga. Ei ole mõtet ennast lõputult piitsutada - puhkamine ja töötamine käivad käsikäes. Toetage üksteist, nautige gümnaasiumis käimist (kui on, siis võtke sööklast ananassiga kanafileed ja rummi-saiakesi) ja häid jõule!

Jaan Poska gümnaasiumi
jõuluõhtu
„PÕFF Eesti 100: Poska
õpilaste filmifestival“
toimub sel aastal
21. detsembril kell 18.00
võimlas.

VIKERRAADIOS VARJUTAMAS

MARIKE PEEDOSAAR

16. novembril toimus üle-eestilise töövarjupäev, mis andis kõigile abiturientidele võimaluse käia huvipakkuvate ametitega tutvumas. Kuna mind alati nii meedia kui muusika on paelunud, otsustasin minna selleks päevaks raadiosse. Valiku tegemine oli keeruline, Eestis on ju nii palju täiesti eriilmelisi raadioid. Hakkasin mõtlema, mis minu jaoks raadios oluline on – hea, kuid mitte liiga ühekülgne muusika, uudised igal täistunnil, harivad raadiosaated – ning leidsin, et kõige paremini vastab nendele kriteeriumidele Vikerraadio. Avasin ERRi kodulehe ja esimene artikkel, mis silma hakkas oli “Vikerraadio uueks muusikajuhiks saab Sten Teppan”. Saatus tegi vist valiku minu eest. Niisiis kirjutasin talle pika ja ülepungutatud kirja, kuidas ma nii väga tahaks tema töövarjuks tulla. 10 päeva hiljem sain vastuse “Tere, Marike! Unustasin sulle vastata, sorry. Olen hea meelega valmis sulle Vikerraadiot ja oma töö “köögipoolt” näitama. Anna märku.”

Tallinna läksin koos õpetaja Triinu Palo klassiga, kes peale väikest ekslemist kesklinna ligidal maha pandi. Olin esimest korda täiesti üksi keset pealinna, abivahenditeks Google Maps ja Sten Teppani telefoninumber. Ja mis kõige tore-dam, ma ei eksinudki ära!

Jõudsin Raadiomajja oodatust varem ning minu päev Vikerraadios võis alata. Teppan näitas mulle esialgu erinevaid ruume Raadio2e korrusel, sest seal asub ka tema

töökoht, milleks on muusikatuba. Tavaliselt pole ta selles väikses kaost meenutavas ruumis üksi, vaid töötab koos Raadio2e muusikajuhiga Erik Mornaga. Esialgu midagi suurt teha polnud, Teppan helistas korstnapühkijale, mina uurisin seni laiali olevaid plaate. See andis arvatavasti ka küllalt hea vihje, et mind raadios üle kõige muusika huvitab, ja nii näitas ta mulle ära nende plaadikogud. Riiulite viisi plaate R2e korrusel, veidi vähem Vikerraadios, ja fonoteegis ootas mind paradiis. Seal ruumis oli rohkem riuleid kui Rämpina raamatukogus, kõik plaate täis. Fonoteegi töötaja viis meid ka arhiivi, kus Teppan isegi polnud käinud. Seal hoitakse veel digitaliseerimata muusikat ja filme, igalt rullilt võib leida senikuulmata salvestusi.

Peale seda hakkasime pihta tegeliku tööga. Vahepeal oli meiega ühinenud ka töövõõr Angeliina, kes käis Raadiomajas erinevaid ameteid jälgimas. Teppanil oli varem salvestatud intervjuu akordionisti Tuulikki Bartosikiga, ning eetrisse laskmiseks tuli see salvestus ära monteerida. Teppan alustas tööga ise, näitas meile, kuidas heli ühtlustada või mõttepause välja lõigata ja küsis siis: “Te olete varem monteerinud?” Angeliina raputas pead, kuid mina sain jaatavalt vastata. “Hästi, tee siis edasi, ma toon kohvi.”

Pärast intervjuu korrastamist pidi valmis panema järgmiste päevade muusika, milleks läksime muusikatuppa tagasi. Teppan kuulas eri-

nevid lugusid, monteeris mõnda veidi ja lisas üksteise järel playlisti. Siis helistas talle aga tuntud raadiotöötaja Jaan Elgula ehk Jansa, kes kutsus midagi põnevat kuulama. Läksime kohale ja Jansa lasi meile midagi minu jaoks absurdset naljakat – soomekeelset versiooni Smilersi laulust “Annika”, esitajaks teada-tuntud Mikko Alatalo. “See Annika (rõhutatud soome keelele omase n-tähega) kõlab päris toorelt.” Nii sai see lugu ka samal õhtul Teppani saatesse.

Ettevalmistuste järel oli lõpuks aeg saateks endaks. Esimeses pooles lasi Teppan muusikat ning pani käima eelnevalt monteeritud intervjuu. Saate viimasesse poolde jäi aga otseintervjuu ühe minu lemmikbändi Kosmikutega. Sain samuti võimaluse nendega juttu rääkida, laulja Meelis Hainsoo tundis mind kui Rämpina muusikakooli õpilast isegi ära (ikka oma kandi inimene ju). Nii oligi kell juba 18.15 ja aeg seada sammud kõigepealt Draamateatri ja siis kodu poole. Jätsin kõigiga hüvasti, Erik Morna kiitis veel viimasel hetkel mu särgivalikut (Pink Floyd) ning lubasin Teppanile, et kohtume veel.

Ehkki raadiotöö on nagu tabuteema, mida keegi ei taha tutvustada, on see minu arust väga põnev. Monteerimine võib küll hakata ajapikku närve söõma, kuid ma ei kujuta ette, et uue muusika otsimine või erinevate inimestega kohtumine kuidagi igavaks muutuda võiks. Sten Teppan ka lohus: “Sul mõla jookseb, saaksid raadios hakkama küll”. Eks ole näha.

HEIETUSI PÕHIKOOList

Me kõik oleme Poskasse tulnud kuskilt kaugemalt. Üks osa tuli Reinikust, mis vaid jalutuskäigu kaugusel, teine Kivilinnast, kust nr 20 ilusti koolimaja kõrvale sõidab, ning kolmas seltskond saabus gümnaasiumisse hoopis teisest Lõuna-Eesti otsast. Kust on jõudnud siia aga meie lehe toimetus ja milline oli sealne elu, saame kohe teada. Oma põhikoolimälestusi jagavad Merle (10.b), Isabel (11.a) ja Marike (12.a).

Merle

Oma põhikooliaastad veetsin Parksepa keskkoolis. Parksepas on kaheteistkümne klassi peale veidi üle 300 õpilase ehk tegemist on õige maakooliga, kus kõik teavad kõiki ja kõike. Sellises väikeses kohas võtavad õpilased koolis käimist üsna vabalt. Räägitakse küll, et puududa ei tohi, kuid lastakse ikkagi iga kell hindeid parandada ja aasta lõpus klass lõpetada.

Maakoolis teavad õpetajad kõiki õpilasi, nende vanemaid, õdesid-vendi ja muud elulugu. Minu juurde tulid õpetajad pidevalt kaebama mu väikese venna pärast, kes tunnis kuidagi õpetajatele meele järele ei suutnud olla, ja käskisid kaebused emale edasi anda. Kiskus üpris tüütuks, kui sööklasse astus sisse mõni algklasside õpetaja ja hüüdis üle ruumi kileda häälega mu nime, et teada anda, millega mu noorem vend järjekordselt hakkama oli saanud.

Parksepa keskkoolis töötab palju nõukaage se meelestatusega õpe-

tajaid, kellele jäävad pidevalt ette õpilaste riietus ning nutipõlvkonna harjumused. Ehkki kooli riietusmiseskirjad on pigem soovituslikud kui kohustuslikud, tõstavad õpetajad, kellele lõhkised teksad ei meeldi, selle vastu avalikult kära. Mõni õpetaja pidas peaaegu iga tunni alguses monoloogi sellest, kuidas telefonid peaks kooli territooriumil keelatud olema ja külaliste riietus tuleks üle kontrollida enne kui nad kooli lastakse, et igasugused lõhkiste pükstega luuletajad nende vaatevälja ei satuks. See, kui hästi või halvasti me õppetööga tegelesime, olenes täielikult õppeainest. Mõni õpetaja oli kohe nii tasemel, et tegi ka kõige kõvema peaga õpilasele valemid selgeks. Mõne õpetaja töödest kukkus terve klass läbi. Oli ka õpetajaid, keda kardeti nende rangu pärast, need olid enamasti vanemad tegijad. Siiani on meele, kuidas vana klassivend jäi füüsika tunnis magama, mille peale õpetaja oma pika kollase veneaegse joonlaua võttis ja sellega nii vastu lauda virutas, et see heli terveks ülejäänud päevaks kõrvu kumise ma jäi. Samuti meenub geograafia õpetaja, kes kunagi tunde ette valmistada ei viitsinud ning kontrolltööde küsimused koha peal välja mõtles. Väärtustan aga tema ausust ja julgust tunnistada, et tööd olid kolm nädalat hiljem ikka parandamata, sest ta ei viitsinud nendega tegeleda.

Isabel

Mina käisin põhikoolis siinsamas

lähedal Tartu erakoolis. TERA on väike kool, kus kõik teavad teineteist vähemalt eesnime pidi. Käitumine oli koolis üpris vaba, kuid see-eest olid karmid riietusreeglid, õpilaste-õpetajate vahelised suhted pidid alati jääma vaid professionaalsele tasandile ning teiste eraelust ei võinud midagi teada. Aga nii vist ongi, kui õpilane “eliitkoolis” käib.

TERAs olid mõned mu klassikaaslased peredest, mille nimed oli Äripäevas “Eesti rikaste TOP100s” ära märgitud. Klassivend kukkus telefon maha? Pole hullu, ta läks pärast kooli Tele2-e ja ostis endale sularaha eest uue 800-eurose telefoni. Tavaline, eksju?

Teisest külljast oli TERA aga kool, kus iga tänapäevane õpilane oma aega veeta tahaks: klassiruumid ja koridorid on käest käeni, seinast seinast, nurgast nurgani täidetud televiisorite (mis isegi õpilaste sünnipäevapid näitasid), smarttahvlite ja iPadidega. Ma ei saa väita, et need lisad poleks koolielule palju juurde andnud, aga visioon tulevikust, kus õpilased kannavad õpikute asemel tahvelarvuteid kaasas, jäi isegi TERAst veel kaugemale.

Tartu erakooli õpetajaid oli nii erinevaid, et neid ei saa isegi terve leheküljega kirjeldada. Neid ise loomustavad üldjooned olid aga alati vastutulelikkus, sõbralikkus ja professionaalsus. Mitte ükski abivajav õpilane ei jäänud tähelepanuta, kuigi neid palju ei olnud

ka – TERA õpilased polnud sellised, kes oleks tunde niisama üle lasknud. Arvan, et see oli suuresti põhjustatud mõnusest koolikeskkonnast ja soovist kooli tulla.

Marike

Põhikoolis käisin Räpina ühisgümnaasiumis. Ausalt öeldes ei soovitaks ma isegi oma vaenlasel lapsi sinna panna, sest suurem osa õpetajaid on oma tööst juba kibestunud, paljud õppematerjalid on aegunud ja nõutakse kasutoopiliselt palju või mitte midagi. Negatiivseid mälestusi juustesse pandud nätsust või suitsetavatest mürsikutest on palju, kuid parem on neist mööda vaadata. Mis oli Räpinas hea?

Parimad mälestused seostuvad

kindlasti kooliüritustega. Neist populaarseim oli Räpinas Ministaaride show, mis kujutab endast videote playbacki – iga klass taastab otse ühe muusikavideo omal valikul. Meie klass polnud küll selles osas eriti aktiivne, kuid ühel aastal tehti eriti extravagantne valik. Selleks oli Kreisiraadio „Leto svet“. Ma võin päris kindlalt öelda, et ma polnud kunagi varem midagi nii piinlikku laval teinud, ehkki mul on selja taga aastatepikkune esinemiskogemus lauljana. Ent nagu noored ütlevad, siis no regrets, kõik tuleb ära proovida. Samuti on häid mälestusi teiste klasside esitustest, mis olid humoorikad ja aasta-aastalt ka üha detailsemalt läbimõeldud. Peale kooliürituste meeldis mulle väga käia olümpiaadidel. Põlva-

maal on see lihtne, on ainult maakonnavoore ja seal on üsna suur võimalus sattuda esikolmikusse, sest rohkem õpilasi ei pruugi kohal ollagi. Võistlushimulise hingena käisin ma kõigil olümpiaadidel geograafiast vene keeleni välja, ning saavutasin alati hea tulemuse (sest õpilasi oli nii vähe). Minu lemmik oli aga keemia olümpiaad, mis toimus alati Põlvas, kuid suurem osa võistlejaid, mõnikord isegi kõik, oli Räpina ÜG-st. Miks? Sest meil oli kõige karmim keemiaõpetaja, keda kartsid peale õpilaste ka teised pedagoogid. Siiski ei jää mul muud üle, kui teda tänada, sest ma oskan siiani unepaalt ainete nimetusi õigesti lugeda ning reaktsioonivõrrandeid lahendada.

Ministaaride pidu 21. nov. 2014. Foto: Aivo Parmson www.pildimeister.eu

MIDA KINKIDA PEDAGOOGIDELE?

MARION KUKK

Mis on jõulud ilma kingitusteta? Loodetavasti on kõik oma sõpradele-tuttavatele meened juba valmistanud või soetanud. Aga õpetajad? Õpilased, eriti kümnendikud, tihti ei tea, mida oma klassijuhatajale või mõnele meelisõpetajale kinkida. Siiski ei pea te kurvastama, sest Sihkri toimetajad on osa tööst teie jaoks, armsad poskalased, ära teinud. Loosisime välja 10 õpetajat, kelle puhul

mõtlesime, mida neile kinkida võiks, mis on neile omane või mida nad sooviksid. Seejärel küsitlesime kinginimekirja põhjal Poska õppureid, et kellele vastav kingitus teha. Eesmärk oli tuvastada, kui hästi meie kooli õpilased oma tublisid õpetajaid tegelikult tunnevad. Eksperimendis osales ka meie kooli vilistlane Karoliina Hussar.

Kokkusobituvad pintsak ja kõrvarõngad õp Allikule

Ei ole ühtki ajalootundi, mil õpetaja Sirje Allik ei rabaks õpilasi oma koordineeritud rõivastega, mis talle imehästi sobivad. Moetundlikule pedagoogile veel moodi!

Seda kinki pakuti ka õpetaja Merike Trubertile, kuid ülekaalu jäi siiski ajalooõpetaja.

Mate tee õp Särele

Olete kunagi mõelnud, miks Eerik Säre on niivõrd elujõuline ning aktiivne noor mees? Ehk on üheks põhjuseks tervislik mate tee, mida õpetaja kangessti juua armastab. Mate teed valmistatakse matepuu kuivatatud lehtedest ja seda võib juua nii kuumalt kui ka külmalt. Mate teed saab juua kahte moodi. Kiiresti juues mõjub see ergutavalt, aeglaselt ja väikeste sõdmudega juues mõjub see rahustavalt.

Kinki pakuti ka õpetaja Karmile ning Pajurile.

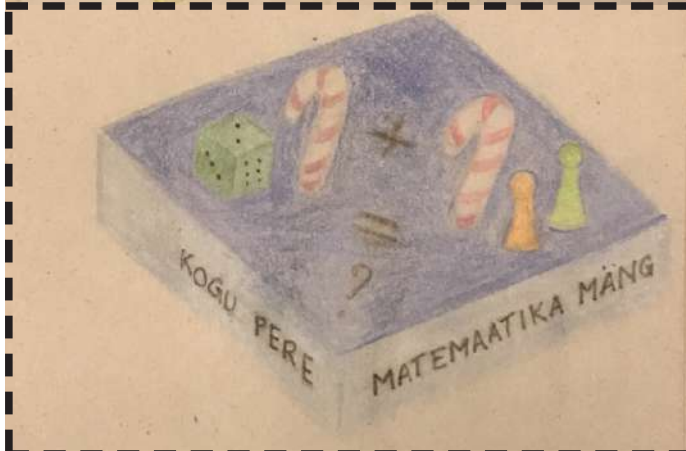
Film „Д'Артаньян и три мушкетёра“ õp Gerassimenkole

Kõik õpetaja Olga Gerassimenko vene keele õpilased on vähemalt korra näinud mainitud filmi. Maa-keeli on see lugu kolmest musketärist.

Kink oleks sümbol meie tänust filmiklassika tutvustamise eest.

Hortus Musicus kontserdipiletid õp Mägimetsale
Kelle klassist kostub kõige tihedamini keskaegset muusikat? Tänu kellele tunnevad poskalased lautot ning Gregoriuse laulu? Loomulikult on see meie armas muusikaõpetaja Kaie Mägimets, kes taolisest kontserdielamusest kunagi ei keelduks.

**“Matemaatilised lauamängud kogu perele”
õp Jostovile**

Kes armastab matemaatikat kõige muuga siduda? Otseloomulikult õpetaja Jane Jostov, kes eelmisel aastal pühendas terve 10. klasside tunni sellele, et õpilased saaksid mängida, kuid seejuures ikkagi aju-
sid ragistada.

Kinki pakuti ka kõikidele teistele matemaatikaõpetajatele, kuid Jostov jäi esimeseks.

Chanel No. 5 õp Oidjärvele

Meie kooli üks peenemaid daame on kindlasti saksa keele õpetaja Taimi Oidjärv, kellele kallis parfüüm kahtlemata väga hästi istuks. Väärt naisele väärt parfüüm – mitte et õpetaja juba ilma selleta piisavalt väarikas poleks.

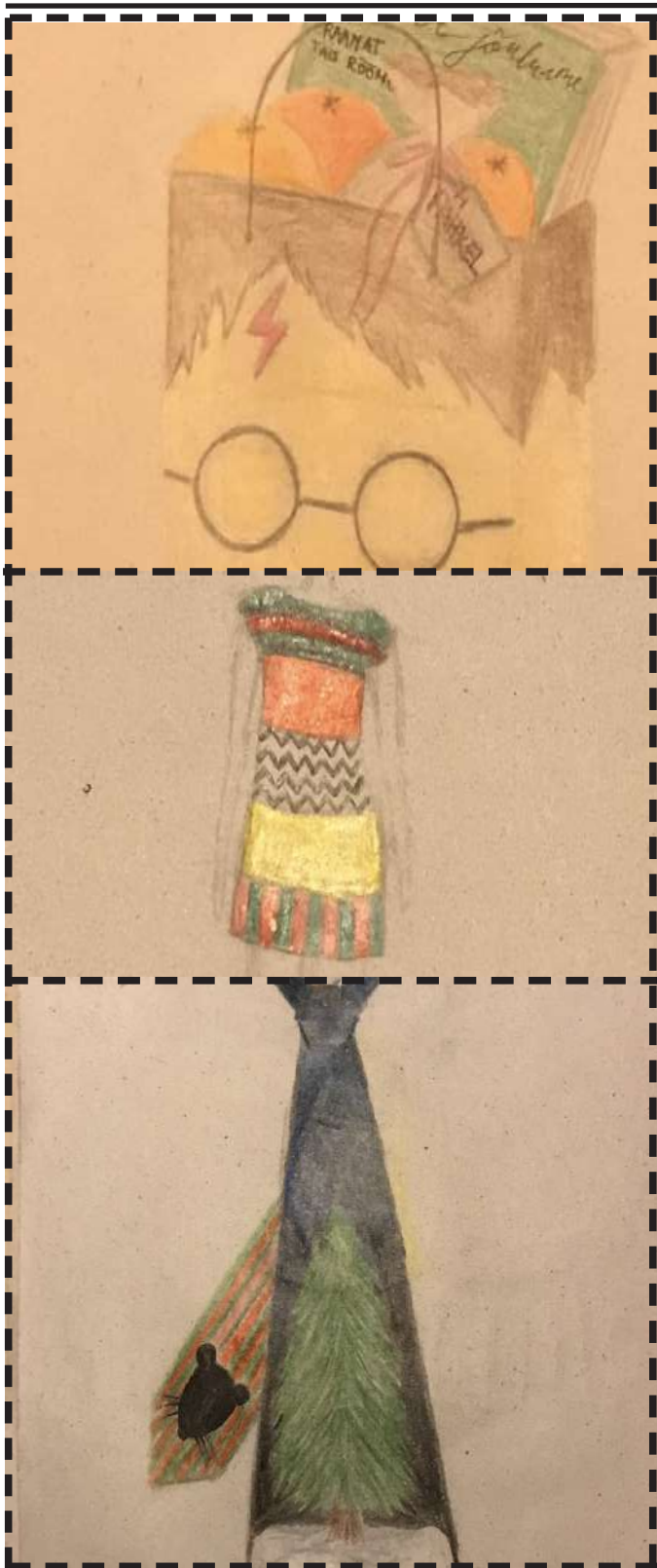
Kinki pakuti ka õpetaja Roostikule, Allikule ning Palole.

Kootud jõulukampsun õp Loigule

Inglise keele õpetajal Lembi Loigul on alati seljas kõige kaunimad kootud kampsikud või kleidikesed, mille kogude täiustamine teeks talle vaid heameelt. Kampsun kulub külmadel talvekuudel ära nii õues viibimisel kui ka koolis olles. Talvel annab kampsunile väärtust kindlasti ka see, kui “ugly christmas sweater” see on. (Hei, õpilasesindus! Stiilpäeva idee!)

Kinki pakuti ka õpetaja Karmile ning Mägile.

Suures pildis tunnevad poskalased oma õpetajaid väga hästi. Oli ka möödapakkumisi, kuid enamiku vastused läksid meie õpetajate ning kinkidega kokku. Loomulikult ei pea keegi hakkama enne jõule närvitsema, kust leida matemaatilisi lauamänge või kuidas saada kamba peale raha kokku, et Taimi Oidjärvele kallid parfüümi osta – ta oleks rõõmus ka selle üle,

Harry Potteri kott koos tervisliku toidu ning hea raamatuga õp Roostikule

Kes paneb tähele, see teab! Õpetaja Roostik armastab Harry Potterit ilmselt samapalju kui oma tööd – teatavasti katsub ta jõulude ajal leida aega teoste lugemiseks. Tervislik toit ja mõni hea raamat on ju ilmselge, kes on näinud kunagi (või üldse kujutab ette) eesti keele ja kirjanduse õpetajat kartulikrõpse nosimas ning lugemas mõnd kehva raamatut? PS: Kes näeb, saadab vihje Sihkrile – see oleks alles uudis!

Kinki pakuti ka õp Loigule ning õp Sagarile.

Disainerkleit õp Palole

Moega kaasas käimine tõmbab tihti Poska tüdrukute tähelepanu, eriti kui seda teeb õpetaja. 11. b klassijuhataja ja eesti keele õpetaja Triinu Palo kannab pea päevast-päeva erinevaid eesti disainerkleite, mis alati pilku püüavad. Usume, et õpetajale istuks väga hästi ka üks õpilaste kingitud – võib-olla isegi disainitud – kleit.

Kinki pakuti ka õpetaja Roostikule

Kuuse ning rotikesega lips õp Mällole

Mitte keegi ei armasta loodust ning loomi sama palju kui bioloogiaõpetaja Lauri Mällo. Meie armastame teda ka, seega oleks paslik talle ka vastav kingitus teha (ja võib-olla veel üks rott). Kui roti ja kuusega lipsu kuskil ei leidu, sobivad alternatiivina ka näiteks linnud. Aga kõige parem oleks ikkagi rotipildiga lips, eriti eriline oleks see siis, kui lipsul oleks kujutatud mõnda rott, kes ka päriselt õpetaja Mällo klassis elab.

Seda kingitust kellelegi teisele ei pakutud.

kui talle parfüümi veidikene saksa keeles kõnele-da! Eksperimendi eesmärk oli uurida, kas ja kui hästi oma õpetajaid tuntakse, mitte see, kes reaalselt õpetajale kingi tehtud saab. Ühe suure kalli võiksite ikkagi direktorile või oma lemmikõpetajale kinkida – nad oleksid nii rõõmsad ja meie ka (kuigi peame ise selleks veidi julgust koguma).

RAAMATUARVUSTUS

11. A KLASS

“Vihurimäe” on üks inglise kirjandusklassika meistriteoseid – Emily Brontë Victoria ajastu romaan käsitles omal ajal ennekuulmatuid ja vastuvõetamatuid probleeme, kuid tänaseks on romaan jõudnud vähemalt korraks pea iga haritud kodaniku kätte. Teos arutleb küsimuste üle, mis on tänapäevalgi aktuaalsed – sotsiaalne kihistumine, moraalsus, egoism, reetmine ja kättemaks. Juba põhiprobleemidest saab aimu, et kirjatükk on ülimalt mitmekihiline, seetõttu on võtmeküsimused ka praegu ajakohased. Inimkäitumist ja emotsioone on arutatud juba esimeste mõtlemisvõimeliste inimeste tekkimisest saati. “Vihurimäe” võtab kõne alla indiviidi kõige tooremad tunded, millele on lõpmatult tõlgendamisvõimalusi. Romaani avaldamisest 1847. aastal tänaseni on mitmed kriitikud teost analüüsinud ja arvustanud ning lahtimõtestamismaterjali jätkub endiselt.

Brontë romaani mõistmine on ajaloolise tausta tundmiseta väga keeruline: konfliktid, mis teoses kerkivad, põhinevad Victoria ajastu väärtustel ja ühiskonnaseisusel. Raamatust võib ridade vahelt välja lugeda pettumust ühiskonnainormides, riigikorras ja üldsuse mõttelaadis – autor kirjutab palju sotsiaalkihi tekkimisest ja näitab kibestumist selle vastu. Victoria ajastu naisena mõistis ja tundis Brontë seda ilmselt palju rohkem kui tolaegsed mehed – 1840. aastate Inglismaa oli raskesti patriarhaalne ühiskond, kus naised olid justkui meeste omandid. Naisi represseriti – nad olid kui eravara ning ainus ajaveetmispaik oligi kodu, mida abikaasa jaoks korras pidi hoidma. Mehed olid ajastu eliit – naised aga alamad – ning suured meistriteosed sünnivadki suurte kannatuste kaudu. Brontë valas enda maailmavalu ja pettumuse ainsasse romaanis, samal ajal kujutades 19. sajandi

ühiskondlikke väärtusi. Kõige paremini toob tolaegseid probleeme esile peategelaste käitumine. Catherine'i ja Heathcliffi kirge ja julmust täis suhe oli kogu Vihurimäe keeristormide keskel ülimalt aeksuaalne – võiks ka arvata, et seksuaalse repressiooni ajastul ei olnud paslik taolistest vulgaarsetest tegudest kirjutada. Samas teebki intiimsuse puudumine “Vihurimäest” erilise armastusromaan: hinnas on tunded – nii viha kui arm – ning kõik muu inimloomusega seotud jääb tagaplaanile.

“Vihurimäe” on näide inglise romantismist – teose atmosfäär, tegevuspaik ja meeolu loovad müstilise olustiku, täidetud armuintrigide ja hullumistega. Õhus on pettumus ühiskonnas – autor vastan-

dab eliitklassi tavainimestega, kes vaatavad altkulmu kõrgklassi ebaloomulikule käitumisele ja emotsioonitusele. Teoses tuakse tihtipeale esile n-ö alamklassi inimloomust, mis on eliidile vastuvõetamatu – seda illustreerib mustlaslastest Heathcliffi suhtumine aristokraatidest tegelastesse, kelle head kasvatust ja rikkust peategelane lausa pelgab. Romantismile iseloomulikult prioriseeritakse raamatus looduslikku inimpalet, seda tehakse romaanis keskse kujud Heathcliffi kaudu. Teose tegelaskuju on kirglik, tihti ka seletamatu – mehe südames käib iga-

vene võitlus reaalsusega, mis ta lõpuks ka hävitab. Kirjutis uurib süvitsi inimkonna lõputut tundepada – Brontë asetab tegelased moraalsete dilemmade ning vahel ka täieliku moraalsusetuse keskele, et proovida vastata ühele raskeimale küsimusele: mis on inimloomus ja loomuse vastus?

Nagu iga suur kirjanik, ammutas Emily Brontë inspiratsiooni oma elust – alustades teose tegevuspaigaga ning lõpetades kasvõi sõnavaraga. Emily Brontë oli üks kuuest lapsest ning kuigi tal oli oma

MEHED OLID AJASTU ELIIT, NAISED AGA ALAMAD

õdede-vendadega suurepärased suhted, polnud elu nende jaoks kerge. Kirjaniku ema hukkus, kui Emily oli vaid kolmeaastane, millest tulenevalt leidub ka “Vihurimäes” orvuks jäänud tegelasi. Üks teose põhiteema on usk: selle kadumine ning küllus. Autor pärineb vaimulikust perest ja religioon on Brontëd ümbritsenud kogu ta elu. Pärast ema surma kasvas Emilyt ta tädi, kes oli samuti sügavalt religioosne, kuid Emily tõrjus usku. Emily lapsepõlv ei olnud aga üdinisti halb: Emily isa Patrick Brontë ja õed-vennad olid kursis kultuurieluga ning tegelesid kõik mingil määral loominguga – näiteks kirjutasid Brontë pere lapsed meelelahutuseks näidendeid ja luuletusi ning ka Emily isa sepistas vabal ajal värsse. Ajaloolased on öelnud, et Emily Brontë sai “Vihurimäe” kirjutamiseks sütituse oma isa rikkast kujutlusvõimest, lugudest, mida Brontële väiksena vesteti. Niisamuti jõudiski Brontë looming oma haripunkti, kui Emily tädi suri ning autor oma isaga taas kokku kolis. Täiskasvanuna tegeles Emily enesearendusega ja proovis isegi õpetajatööd, kuid stressi tõttu leidis, et see pole temale. Nii hakkaski Brontë veetma aega rohkem üksi, istudes looduses, mõtiskledes ja kirjutades. Emily õde Charlotte avastas 1845. aastal sahtlist “Vihurimäe” autori kirjutatud luuletused ja ergutas Emilyt neid avaldama – praeguseni on kirjaniku luuletused internetis kättesaadavad. Luule avaldamine andis Emilyle ainult julgust juurde ja “Vihurimäe” saamislugu võis alata.

Ilmumisaastal küttis “Vihurimäe” kõigis kriitikutes ja ajakirjanikes kirgi – väideti, et raamat on liiga toores, teosest õhkub julmust ja metsikut jõudu. Lugejad imestasid, kuidas selline lugu paberile jõudis, ilma et autor hullunud oleks. Raamat oli lugejaskonnale vastukarva, kuna teos rääkis karmis võtmes vaimsest ja füüsilisest julmusest ning kritiseeris ajast-arust “väärtuseid” nagu usk ja sotsiaalne ebavõrdsus. Victoria ajastul ei olnud Inglismaal ruumi ühiskonnakriitilisele teosele, mis kujutas naissugu võimupositsioonil, omades hävitavat kirge, mis meeste üle võimust võttis. 1847. aastal kirjutati inglise ajakirjas Atlas, et “Vihurimäe” on uudne, lausa šokeeriv käistlus inimkonna pahedest. Samuti kommenteeriti romaani ajalehes Douglas Jerrold’s Weekly Newspaper – anonüümne ajakirjanik kirjutas, et teos on saanud küll palju kriitikat, kuid pärast raamatu kättevõtmist on lugemist

peaaegu võimatu pooleli jätta ning kõigis, kes on raamatu läbi lugenud, äratav see tugevaid tundeid. Brontë kirjeldas “Vihurimäes” vihkamise ja kättemaksu üksikasju nii, kuis mitte keegi seda varem teinud polnud. Teose ilmumisaegseid arvustusi lugedes ilmneb, et tol ajal oligi romaani põhiprobleem selle normidest kõrvalekaldumine, kuid mida aeg edasi, seda vastuvõetavamaks teos publikule muutus – tänaseks on “Vihurimäe” klassika ning samuti kuulutati teos naturalismi esimeseks meistriteoseks. Brontë ja Heathcliff elasid oma ajast ees: nad ehmatasid lugejaid oma taltsutamatu armastuse ja toore, loodusliku vihaga.

Minevikus vastuoluline teos on praeguselgi ajal aktuaalne – “Vihurimäes” võrreldavad inimloomus ja moraal seovad end hästi infoajastu probleemidega. Gümnaasiumiõpilaste ja millenniumilastena tunneme meie infoajastu mõjutusi intensiivsemalt kui paljud teised põlvkonnad ning saame püstitada küsimused: kas nutiajastu kahandab inimkonna sisemist õiglustunnet ning kas inimloomus on tänapäeval enam üldse hinnas? Nagu Victoria ajastulgi eitasid paljud aadlikud moraali, tehakse seda ka tänapäeva noorte seas. “Vihurimäe” loob tänapäevasele lugejale selged paralleelid tolaegse Inglismaa ja praeguse maailma vahel – enne industriaalrevolutsiooni raputas ühiskonna ülemkiht pead, kui pidid oma alamklassist ligimest aitama, kuna see olevat häbistav või räpane. Ka praegu tunneme sotsiaalse kihistumise mõjutusi, nüüd aga postkapitalistlikus ühiskonnas. Inimloomuse ja isiksuse väärtustamise asemel vaadatakse hetkel pigem kõrvalseisja saapabrändi, telefonimarki või tema mütsi hinda. Looduslikule suhtlemistungile vastu seistes pelgavad paljud noored sotsiaalseid üritusi, kõne- ja kirjutamisoskust on valgustusajastu lõpust saati vaid alla käinud. Aja hammasrataste vahel on “Vihurimäe” probleemid küll muundunud, aga inimkonna otsatud, tahumatud, taltsutamatud tunded ja nende analüüsimine püsivad vist issanda loomaia kadumiseni päevakohased. Brontë käsitleb spetsiifiliselt probleeme, mis on iseloomulikud kuninganna Victoria Inglismaale, kuid teos annab mõtteainet igale intelligentsele isikule. Autori mitmekihilisus on aidanud kaasa ajatu romaani tekkele, mis pärast 170 aastat endiselt lugejaile südamesse poeb.

POSKA PEREMARKET

MARION KUKK

Avan silmad ning näen valget lage – tõesti erakordne. Sirutan kää telefoni poole nagu pea iga XXI sajandi inimene, ent mina, harituim kodanik siin ilmas, ei tee seda selleks, et kohe hommikul sotsiaalmeediasse uppuda, vaid selleks, et vaadata, mis see ratastega masin näitab. 9.28 – mida kuradit? Mõne teine poskalane võib-olla ärkabki alles siis, et teiseks tunniks kooli jõuda, ent minu jaoks on see äärmiselt traagiline. „Vot see on tõesti... erakordne,” mõtlen ma ning sammun vihaseks kööki, et kõik teised kohvimasina huilgamisega üles äratada. Õige jah, keda ma äratan, kui kell on juba pool kümme ja ma pidin juba tund aega tagasi üles ärkama ja praeguseks juba 10 minutit koolis olema. Olen nüüd veel vihasem kui enne ning astun kohvi tegemata uksest välja, protestist ei ütle ma kellelegi isegi „head aega”, kuigi miskipärast mu kodus lastehoidu pidavat ema ning liiga pikkade jalgadega kitse moodi vene toy terjerit ei olegi. Kutsun lifti, kuid muutun veelgi tigidamaks, sest selle ootamine on hullem kui Mõisavahe peatuses number ühe ootamine (see tuleb algpeatusest Nõlvakust ning läbib üheminutilist teekonda ikkagi umbes neli minutit). Kaalun treppidest minemist, aga mõtlen, et saan tänase trepijooksu kirja koolis, sest Poskas on

neljandalt esimesele korrusele saamine suurem piin kui Annelinnas kaheksandalt esimesele. Mõtlen ka lihtsalt alla veeremisele või hüppamisele, aga mul on täna keemia ja ma peaksin ikkagi kohale minema, et ma seal rumala näo ning Kivilinna kooli teadmistega midagi absurdset öelda saaksin. Jess, lift tuligi mõnusa kompotihaisuga, mille koostisosad on ilmselt märg 5. korruse saksa lambakoer, viin, sigaretid ja võib-olla isegi uriin. Vajutan, nagu alati, kaheksanda korruse nuppu ja siis parandan end vajutades number ühe peale, seejärel hoian hinge kinni, et lift, milles on tunne, et selle töötamiseks kasutatakse manuaalset jõudu, täna veel katki ei läheks. Uksed avanevad ning minu ees on mu absoluutne lemmikvaatepilt – 7. korruse Dima oma sinise silma ning kondise kehaga. Suudan oma peas mõelda vaid igasugustele roppudele sõnadele, sest ma ei saa aru, miks mina – kurat võtaks – alati temaga kohtuma pean. Mõmisen talle võimalikult sõbralikult „Привет” ning astun temast mööda, võttes ta luhvtist kaasa umbes kahepromillise joobe. Ai, kui politsei mind nüüd nuusutab... Siis aga meenub, et ma olen 16 aasta jooksul Annelinnas politseid näinud umbes kuus korda. Selle mõttega andestan meie netti varastanud Dimale

ning suundun miskipärast Prismasse, mitte bussipeatusesse. Möödun SuperAlko ukse taha tekkinud järjekorrast (ainult 20 minutit veel avamiseni!!) ning kõnnin otsejoones Prismasse.

Minu ees avanevad uksed ja ma kohkun. „Aga miks sa hiljaks jäid?” küsib õpetaja Roostik. „Ma magasin sisse ja tulin hästi korraks poodi, ma kohe tulen kooli,” vastan ma, mõtlemata küsida õpetajalt, miks ka tema koolis ei ole. Liigun eemale, aga mitte poodi sisse, vaid kassade juurde. Minu ees on vaatepilt, mida ma ei oska isegi kirjeldada. Õpetaja Mällo istub kassas (juba see on väga kummaline) ning piiksub pakenditesse pakitud õpilasi – veel veidram. Vaatan oma klasisjuhatajast edasi teisi kassasid ja järjest on müüjateks Loigu, Jostov, Gerassimenko, Karm, Reinvelt, tagumisest kassast lehvitab Mägimetski. Ma ei oska kuidagi reageerida ja seisn enda arvates terve igaviku tegevustikku vahtides. „Kukk, sul on kaks põhjendamata puudumist,” hõikab mulle õpetaja Lauri Mällo, aga ma tõesti ei oska mitte midagi vastata. Minu juurde saabub õpetaja Sagar, kes mind poodi juhatab ning seejärel mind, ehmunut, pisut edasi lükkab, et ma automaatväravate vahele kinni ei jääks. Letid on täidetud kokkupressitud poskalastega, kelle

Üks mure rohkem!

jaanposkagümnaasium

nägusid ma tänu läbipaistvale pakendile ka näen. Poes ei ole ühtegi külastajat – või siiski? Kaugusest ilmuvad direktor Helmer Jõgi ning Peeter Mee, kes kahe suure käruga endale õpilasi kokku kuhjavad. Ma tervitan neid ning nemad vastu, aga direktor vaatab mind väga kahtlustava pilguga ja sosistab seejärel midagi Meele, nad mõlemad vaatavad mind, mina aga igaksjuhuks panen plehku. Vaatan hiiglaslikke silte riulite kohal ning märkan ühel „11. a” kirjas olevat. Sööstan sinna nii kiirelt, et peaksin õpetaja Reinupilt selle eest ühe osaluskorra kirja saama. Jõuan kohale ning näen kõikide oma klassikaaslaste nägusid läbi kile, nad on väga kummalsed ning kõigil on eriilmelised emotsioonid, tegin kiire loenduse ning sain kokku 36 pakki, mind nende seas ei ole, kuid kus on veel üks puuduv õpilane? Kaaslased näitavad oma

silmadega mulle mingit suunda, taipasin, et ehk leian nende instruksioone järgides kadunud klassikaaslase. Jooksen ja jooksen, ka kaheteistkümnendikud annavad mulle oma pilguga märku, kuhu ma minema pean. Peatselt olen seal, kus muidu on puuviljad, nüüd on seal aga tühi puhkeala, kus õpetajad millestki vestlevad, kuid ikkagi, kus on otsitav? Mu silmad peatuvad direktori ostukäru – seal ta ongi, hiilin vaikselt lähemale, kuid keegi haarab mu õlast ning tõmbab mu eemale. „Minu kärü,” nähvab direktor. Ma istun maha ja nutan, riulid järk-järgult tühjenevad, aga ma ei oska mitte midagi teha. Lõpuks otsustan minna tagasi kassade juurde ja kõike seda veel ühe korra vaadelda, osad müüjad on vahetunud, nüüd teenindavad kliente ka Triinu Palo ja kooliarst. Minu selja taga avaneb üks ning sealt astub välja õpe-

taja Trubert ning kutsub mind kunstitundi. Ma astun ruumi ning näen igal pool kilepakendeid, õpetaja võtab välja mingisuguse nimekirja ja asub seda uurima „ainult üks peaks veel olema,” sõnab Trubert ning enne, kui ta suudab suu lahti teda ning lihtsalt tähe „k” mõmiseda, jooksen ma kiiruga minema ning koperdan õpetaja Roostiku otsa, kes ütleb: „Poska peremarket on tänaseks suletud, homme tule varem.” Taamal silmitsen kohvitassiga õpetaja Mällot, kes mulle taaskord puudumisi meelde tuletab. Ma astun uksest välja ja lähen minema.

Ma ärkan, kell on 7.57, ole sa, jumal, tänatud! Tegin oma hommikused toimetused ja läksin (uuesti) kooli, ent pean tõdema, et ma pole kunagi üht koolipäeva niivõrd palju kartnud.

RAAMATUSOOVITUSED

SALOME LOLE

DOMINIGUEZ ORTIZ

Siin soovitan teile raamatuid, mida lugeda neil külmadel talvepäevadel, mil õues valitsevat olukorda võiks kirjeldada kui roppust. Kindlasti olete mõnega neist juba varem kokku puutunud, ent rasketel aegadel tasub kurvast reaalsusest lahkuda vanade sõprade abil.

1. Margaret Mitchell „Tuulest viidud“ – Raamatu tegevustik toimub Ameerika kodusõja vältel. Peategelane Scarlett on pidevas eluvõitluses, tabavalt on kujutatud ühe ühiskonna asendumist teisega. Sündmustik on nii tihe, et seda on lausa raske jälgida või korralikult läbi seedida. Peatükk võib lõppeda kellegi pea lendamisega ja jätta lugeja raamatut lihtsalt küsivalt vahtima, kuid see on

hea. Raamatu lõpetamise järel on selle lugeja inimesena muutunud. See on raamat, mille võib suvalisest kohast lahti võtta ja unustadagi end tundideks lugema, ehkki jõulumeeleolu see eriliselt rõhuta.

2. Salme Masso „Laste kokaraamat“ – See on tõeline toiduporno nii omaette kui seltskonnas ahasamiseks. Võib tunda õudust ja kergendust, kui retsept läbi saab. Järgnevalt ka väike teaser:

KURGIPIIM

1 keskmise suurusega värske kurk, 2 klaasi piima või kefiiri, 2 klaasi limonaadi või õunamahla, 2-3 supilusikatäit suhkrut. Kurgi lõikame väikesteks tükkideks ja paneme kaussi, suhkru puistame peale. Hoiame natuke

aega, siis segame nad kannu pandud piima või kefiiriga ja valame limonaadi või mahla juurde. Joogi valame klaasidesse, kurgitükid tõstame lusikaga joogisse ja sööme pärast joogi ärajoomist väike kahvli või teelusikaga.

3. Tove Jansson „Muumitroll“ – Antud raamatule ei ole mõtet läheneda suhtumisega, et Muumid on mingi koolieelikute teema. Kaugel sellest, seal on kõike – ei puudu sünye ja mõru pool, ent põhiline emotsioon on ikkagi südamlikkus. Muumid teevad hingegele pai. See on ülimalt armas raamat, paremini seda kirjeldada ei saa. (PS. Minu nimi Salome on ka sellest raamatust. Nüüd te teate.)

KUHU SEINAD KAOVAD?

KELLI RIM

Kõik, kes on külastanud teisi gümnaasiume Tartus, märkavad kindlasti, et Poskas on võrdlemisi palju mõeldud õpilaste vahetunniveetmise võimaluste peale. Kaunisti palju on kott-toole, pinke, diivaneid ja siis neid trepilaadseid moodustisi, millele keegi õiget nime anda ei oskagi – nagu õrre peal istuks. See ei ole aga alati nii olnud.

Mina sooritasin sisseastumiskatsed 2015. aasta kevadel, ajal, mil Poskas oli palju rohkem seinu kui praegu. Esimesel korrusel, kus praegu asub mõnus lõsutamisalala õpilastele, suur ekraan ja jõulude aegu ka kuusk, olid kunagi kabinetid. Minu sisseastumisvestlus toimuski just seal. Kuid sügisel kooli tultes oli see sein kuhugi kadunud, kabinetid ka, asemele oli tekkinud lounge õpilastele. Ma ei teinud sellest suurt numbrit ja läksin eluga edasi.

Kuid 2016. aastal 11.klassi tultes oli jälle üks sein kadunud - seekord teiselt korruselt, kus asus näiteks kehalise õpetaja kabinet. Asemele osteti suur diivan ja mitmed toolid. Niisiis oli teisel korrusel kohe eriti palju ruumi, kus arvestuste nädala väsimusest puhata, sest Rahu toale oli konkurent tekkinud.

Kuna mõlemal eelmisel sügisel kooli tultes on kuskilt mõni sein puudu, oli suur mu üllatus, kui sel sügisel olid näiteks kolmandal korrusel kõik seinad alles. See üllatus ei kestnud kaua – neljandale korrusele oli “akvaarium” ehitatud. Sel suvel piirduti siis ainult ühe osa seinast maha lammutamisega. Loodan, et õpilased, kes näiteks 5 või 10 aasta pärast Poskase tulevad, ei pea seinteta koolis õppima. (Niigi on külm!!)

KINGITUSTE ABC

Hõissa, jõuluaeg on jälle käes! See kaunis raharaiskamise ja rõvedalt külma ilma aeg, mida lapsed ootavad ja täiskasvanud kardavad. Tõsiselt, Jeesus, kas oli vaja kuu lõpus sündida? Poskalastel ikka veab, et ma olemas olen ja geniaalseid õpetusi jagan. Siit tulevad parimad kingiideed, mida viimase rahaga ellu viia saab.

1. Liikuvate silmadega kaunistatud puuviljad. Osta üks mandariin, kleebi peale liikuvad silmad ja voila, su kingitus pakub saajale rohkem rõõmu kui tavaline mandariin.

2. „Isetehtud“ jõulusokid. Jah, jõulusokid on väga hea kingitus, aga kellel nii palju raha on? Otsi sahtlist puhtad sokid ja pudista jõulurõõmu lisamiseks sisse natuke piparkooki või leota neid glögis. *Nipp eriti vaestele: Kui tahad veel rohkem kokku hoida, kingi üks sokk ühel aastal ja teine järgmisel.

3. Juuksekkummid. Kas oled kuulnud kedagi ütlemas: „Mul on nii palju juuksekkumme! Ei tea küll, mida nende kõigiga peale hakata.“? Mina ka mitte.

4. Vana teatri- või kontserdipilet. Kingi saaja küll ei näinud seda etendust, kuid Sul on võimalus talle sellest rääkida. Kas see pole mitte samahea kui kogemuse ise?

5. Sool ja tikud. Kuidagi tuleb ju kogu alustada, muidu jääb veel pensionärina nälga.

6. Salitsüülpõõritus. Peale õiget šokolaadiõgimist tekib kindlasti vistrikega probleeme. Aita sõbral hea näonahaga uus aasta vastu võtta

7. Juubelisai. Maksimarketis on praegu soodushind ka!!!

8. Pabersalvrätid. Talvel tuleb ikka kohustuslik nohu läbi põdeda.

9. Hambaork. On head päevad, on halvad päevad ja on päevad,

kui miski on hamba vahel kinni.

10. Facebooki konto. „See on tasuta ja nii jääbki.“

11. Nimekiri interneti otsingumootoritest. Alati tasub olla skeptiline, isegi Google'i suhtes.

12. Kassiliiv. See kraam on multifunktsionaalne.

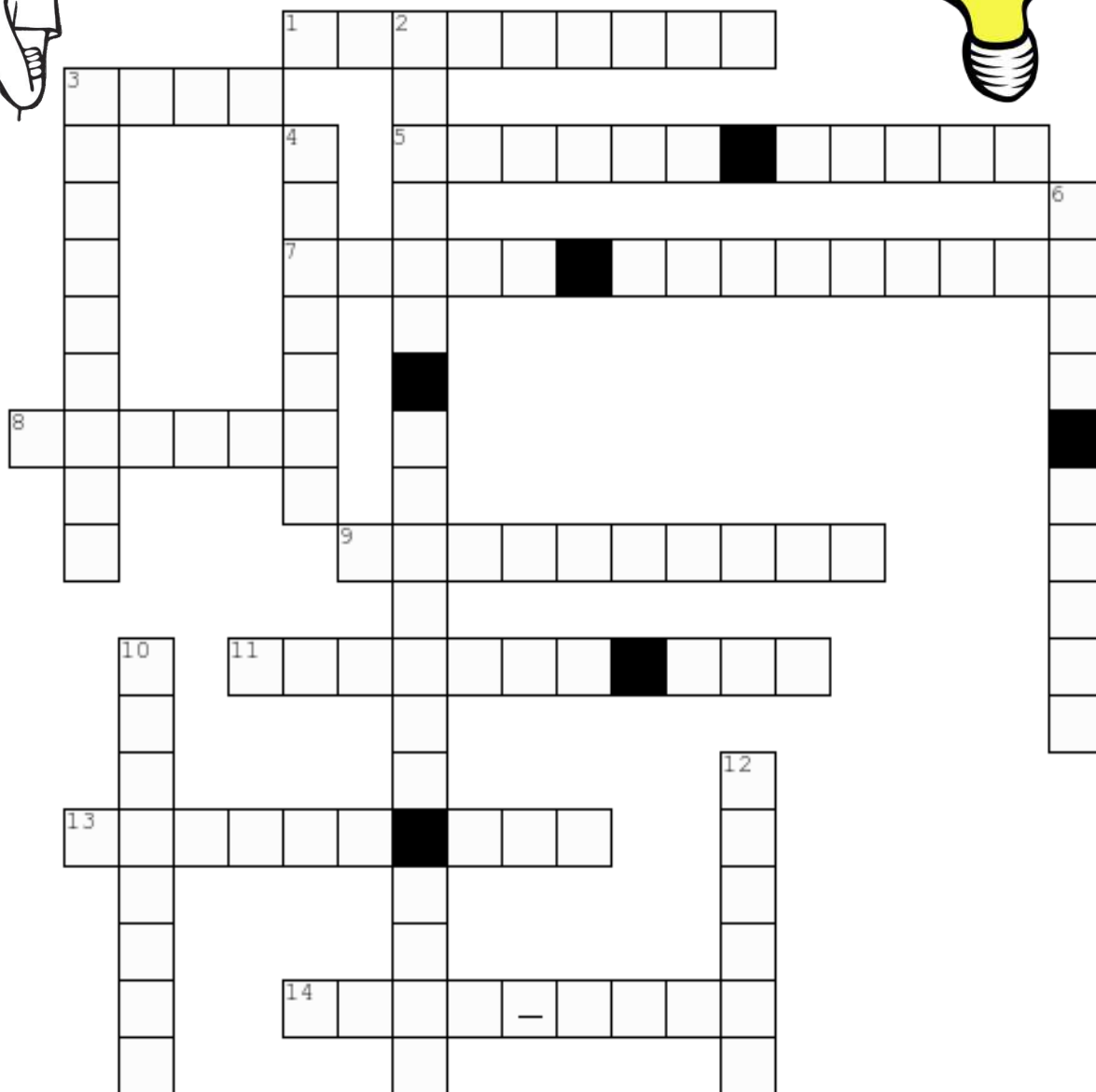
13. Pudelitäis vett. Vesi on tervislik, maitsev ja võib olenevalt pudelist ka väga šikk välja näha.

14. Haiku. mulle meeldiks see kingitus nii et hakkaks kohe nurruma

15. Oma tähelepanu. Pole olemas paremat kingitust, kui aeg hea sõbraga.

Ristsõna

Paremale

1. Vahur Lelle töökoht
3. See toimub 21. detsembril kell 18 võimlas
5. Kõige valjem õpetaja
7. Tähtsaim üritus JPGs
8. Parim leht, mis Poskas on olnud
9. Parimate valikainetega suund
11. Kooli bassein ehk...
13. Majandusjuhataja
14. Peamine unease koolis

Alla

2. Üritus, mille pilt on lehe esikaanel
3. II perioodi Eesti 100 teema
4. Koolile lähim bussipeatus
6. Mees, kelle järgi on kool oma nime saanud
10. Hinnete päästja
12. Parim koht koolis

Palo: “Kust tuleb väljend “Eesti Nokia”? Kes seda esimesena kasutas?”

Õpilane: “Soome?”

Palo: “Mis on selles lauses alus?”

Õpilane 1: “Venemaa.”

Õpilane 2: “Venemaa on kõige alus.”

Palo: “Vanaisa armastas just lilli. Mitte seeni. Või raamatuid.”

Palo: “Kuulge teil läheb seal laadaks ära...tsiteerides klassikuid.”

Õpilane 1: “Mis erikohtlemine see olgu?!”

Õpilane 2: “Ma olen loll.”

Õpetaja Tuopi vaatab tahvlit: “Minu meelest on siit midagi puudu.”

Õpilane: “Loogika?”

Kaie Mäгимets: “Nii, uus helilooja, pange tähele, jälle juut!”

Jürgen Rooste räägib Venemaast: “See kuuendiku maailma suurune peldikupott.”

Jürgen Rooste: “Nagu kõik head asjad saavad kunagi otsa, nii ka sõda.”

Jürgen Rooste: “Kes on vaene, see saab kotti ja saab alati kotti.”

Jürgen Rooste: “Ma tahan olla megastaar mitte mingi kuradi õpikukäkker!”

Kaie Mäгимets: “See ei ole küll Mart Laari...Mart Saare rahva- viisiseade, aga...”

Tuopi: “Mul mees ütleb ka Tuapi ja Tuapi, see on tema enda nimi, peaks ju teadma, et tal ei ole seal a-tähte!”

Õpilane ei näe kahe asja vahel seoseid

Tuopi: “Kes see sulle seda lühinägevust praegu põhjustab? Pinginaaber või?”

Mällo: “Tegelikult elame kõige paremas kohas üldse: meil ei värise, meil ei uputa ja keegi ei taha siia tulla.”

Palo: “Ei tasu öelda mittealaline elukoht, vaid..”

Õpilane: “Alatu elukoht?”

Roostik: “Põhikool on nagu keskkäeg - pime, vastik ja tundub, et kunagi ei saa otsa.”

Väsinud õpilane: “Kuula mu sõnu, dialekt.”

Karm: “See on nagu mingi metsiku lääne asi.. ðh...siis kui ratsutad.”

Õpitakse komade panemist.

Õpilane: “Kas sina haridust KOMA taganõudev noor...”

Jürgen Rooste: “Planeet Maa ei ole mitte midagi muud kui hulpiv Lihavõttesaar kosmoses.”

Jälgi Poskat ka Instagramis!

